

DESIRE®

A romantic couple in a luxurious room. The man, with dark hair and a black shirt, is embracing the woman from behind. The woman, with blonde hair in a bun and wearing a vibrant green dress, is looking back at him. They are in a room with ornate gold-colored wall decorations and a large window with sheer curtains. The overall mood is intimate and elegant.

Janice Maynardová
Svatební úlet

JANICE MAYNARDOVÁ

SVATEBNÍ ÚLET

PŘEKLAD

DANA KOVALOVÁ

Milá čtenářko,

neúprosný čas nás přenesl do roku 2025 a nevím jak Vy, ale já nemám ani chvilku, abych se ohlížel a rekapituloval, spíš hledím dopředu a plánuju, čím tento rok naplnit a udělat hezčím a lepším. Doufám, že se mi to s výběrem titulů pro Vás povede.

Hned teď v lednu si můžete přečíst povídky, ve kterých hrdinové musí čelit svým vlastním démonům nedůvěry a předpojatosti, když jim osud do cesty přivede nečekanou komplikaci v podobě partnera, s nímž sice mohou prožít vášnivé okamžiky, ale najít vzájemnou důvěru a víru ve vztah jim dá pořádně zabrat. Zvu Vás, abyste s nimi prošla tu krásnou, strastiplnou, nadějnou a srdcervoucí cestu za láskou. Stojí za to si o tom číst, stojí za to to žít...

S láskou

Váš Harlequin

Janice Maynardová

SVATEBNÍ ÚLET

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Wild Wedding Weekend

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Dana Kovařová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Janice Maynard
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1130-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1131-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1132-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Slib mi, že mi nezničíš svatbu hádkami s Tristanem.“

Daley Martinová se podívala na svou mladší sestru a zvedla obočí, i když se jí při vyslovení toho jména stáhl žaludek. „Nehloupni. Jsem zralá a dospělá. Budu se chovat vzorně.“

Tabby se zakabonila. „Já už tě viděla s Tristanem pohromadě. Je to jako dát dva pitbully do jednoho kotce s krvavým steakem.“

„Fuj, to je hnus.“ Daley si sáhla na malíček a zkoušela, jestli je lak na nehtech už zaschlý. Společně s budoucí nevěstou právě dokončily drahou manikúru a teď upíjely mimózu, kterou k ní dostaly jako pozornost podniku, než přejdou k dalšímu bodu na itineráři.

Tabby nevypadala přesvědčeně. Povzdychla si. „Přestaň na to sahat,“ řekla. „Nevím, proč si nemůžeš nechat udělat gelové nehty jako všichni ostatní.“

„Protože sundat si doma za tři týdny gelové nehty je nemožné.“

„Je to lak na nehty, ne manifest,“ řekla Tabby suše. „Ale k věci. Tristan bude *rodina*. Potřebuju, aby ses chovala slušně.“

„Moje rodina ne,“ zamumlala Daley. Jenom proto, že si její sestra brala Tristanova bratra, nehodlala se s ním nějak bratříčkovat. Ani omylem.

„Není tvůj nepřítel,“ naléhala Tabby.

„Jak to můžeš vědět?“ vyštěkla Daley. „Ten chlap se mi snaží přetáhnout všechny klienty.“

Tabby otevřela pus, zas ji zavřela a nakrčila nos. „Nemyslím si, že jsi v téhle věci úplně racionální. Daley, mám tě strašně ráda. Tvoje malá reklamní agentura je roztomilá a chaotická a nekonvenční, ale někteří klienti chtějí bezpečnou a tradiční možnost. Jestli pár tvých potenciálních klientů zběhlo k firmě Lieberman a Dunn, není to Tristanova vina.“

I když se Daleyina o šest let mladší sestra snažila být diplomatická, její zhodnocení situace řálo do živého. Určitě nechtěla znít povýšeně, když řekla *malá* reklamní agentura. Ale byla to pravda. Daley zaměstnávala dva textaře, odborníka na webovky, recepční a účetní na částečný úvazek. Za tři roky urazila dlouhou cestu. Podnikání šlo dobře. Ale nebyla ve stejné lize jako Tristan. Pan Lieberman z firmy Lieberman a Dunn zemřel před několika lety. A proslýchalo se, že Harold Dunn se chystá prodat firmu svému chráněnci Tristanovi.

Tristan Hamilton.

Bohatý. Pohledný. Neskutečně sexy. S rozježenými vlasy černými jako havran a jiskřivýma modrýma očima. Svět mu ležel u nohou.

Daley ho upřímně nesnášela. Kdyby chtěla lhát sama sobě, řekla by, že nechápe, proč ji jediný pohled na jeho vysoké, vypracované tělo rozechvěl. Byl to přece jenom muž se vším obvyklým... rukama, nohama, ostře řezanou čelistí. Ale způsob, jakým všemohoucí poskládal ty končetiny a rysy dohromady, stvořil živoucí příklad mužské dokonalosti.

Dokud ten pitomec neotevřel pus. Když k němu Daley před šesti týdny vpadla do kanceláře, aby si to s ním vyříkala, Tristan ji počastoval stejným projevem, jako Tabby. Všechny ty nesmysly o tom, jak někteří klienti nechtějí instagram a TikTok, ale místo toho hledají konvenčnější způsoby, jak si vybudovat svou značku. Daley to nepřesvědčilo. Měla pár hodně slibných schůzek se zbrusu novým butikovým hotelem a mladou

návrhářkou šperků, ale oba klienti skončili u Liebermana a Dunna. V tom musel mít prsty Tristan.

Tabby přerušila Daleyino ustarané rozhořčení. „Je čas jít,“ řekla. „Čeká nás kadeřnice, a pak zamíříme do hotelu.“

Když Daley dorazila do Westmont Country Inn, zastavila se, aby obdivovala organizační schopnosti své sestry. Svatba byla připravená do sebemenšího detailu. Tabby a John pronajali tenhle okouzující malý hotel na exkluzivním předměstí Atlanty a rozhodli se, že tu na celý svatební víkend ubytují všechny družičky a družby, stejně jako nejbližší příbuzné. Takže žádné problémy s dopravou. Žádné riziko zpoždění. Spousta času na zábavu a relaxaci.

Daley proti tomu teoreticky nic neměla. Bylo milé vědět, že se nebude muset potýkat s dopravou během stresujícího víkendu. Chtěla, aby během Tabbyiny svatby všechno běželo hladce. Tenhle plán odstranil spoustu potenciálních problémů.

Ale zároveň znamenal, že Daley nebude moct uniknout. Musela tu zůstat až do nedělního rána... ať se jí to líbí nebo ne.

Uvnitř kouzelného hotýlku jí zaměstnanec v livreji rychle pomohl se zavazadly a ubytoval ji. Hlavní část budovy měla tři podlaží a v přízemním křídle vzadu byly prémiové pokoje. Tabby trvala na tom, že Daley dostane jeden z nich jako poděkování za všechnu její pomoc se svatbou.

To ale nebyl žádný problém. Daley chtěla, aby měla Tabby svůj dokonalý velký den, a tak svou sestru doprovázela během nekonečných návštěv na různých místech, která přicházela v úvahu jako dějiště svatby. A pak tu bylo vybírání šatů a ochutnávky dortů a dalšího občerstvení. John se jako nastávající manžel zapojoval, ale měl náročnou práci v oboru financí s minimem flexibility.

Daley s úsměvem přijala klíč od svého pokoje a otočila

se, jen aby narazila do pevně stavěného muže... kterého tak dobře znala. Tváře jí zalilo nepříjemné horko. „Och, to jsi ty,“ řekla a rychle ustoupila. „Ahoj, Tristane.“

Naklonil hlavu ke straně a usmál se. „Co je? Ty nebudeš škrábat a prskat?“

Stiskla zuby. „Tenhle víkend na tebe mám být milá.“

V modrých očích mu zatančily pobavené jiskřičky. „Milá. To je slovo, které má spoustu různých vrstev.“

„Žádné vrstvy,“ řekla a uhnula očima, aby se dívala kamkoli jinam, jen ne na jeho přitažlivou tvář. „Žádné vrstvy. A teď mě, prosím, omluv. Potřebuju jít do svého pokoje.“

„Daley.“

Ze způsobu, jakým řekl její jméno, jí vyschlo v ústech. Jen dvě slabiky, ale jeho hlas do nich vtiskl nečekanou krásu.

„Co chceš, Tristane?“

Teď byl jeho úsměv posmutnělý... a vemlouvavý. „Támhle je hotelový bar. Pojď si dát skleničku, než vypukne všechno to šílenství. A zakopat válečnou sekeru. John a Tabby budou čekat, že se budeme chovat přátelsky.“

Zamračila se. „Tvůj brácha musí být větší optimista, než jsem si myslela, jestli doufá, že se budeme chovat přátelsky. Tabby jenom chtěla, ať se vyhnu krveprolití.“

Tristan zaklonil hlavu a rozesmál se. „Ale no tak,“ řekl. „Budeme příbuzní. Dovol mi, abych ti koupil panáka, Daley.“

Byla v pasti a věděla to. Zřízení už odnesl její věci. Nácvik večere měl být až za pár hodin. A tak spolkla pochybnosti a nasadila úsměv. „Jasně,“ řekla. „To by bylo milé.“

Do baru to nebylo daleko. Maximálně deset kroků. Ale Tristan jí krátce položil ruku na bedra a Daley si užívala teplo jeho prstů přes látku letních bavlněných šatů. Jakmile se usadili do dřevěné kóje s vysokými opěradly ve stylu anglických hospod, položila kabelku na sedačku a zkřížila si ruce na prsou. „Jednu věci si

vyjasníme," řekla. „Ty a já *nebudeme* příbuzní. John a já? Ano. Ty a Tabby? Ano. Ale ne ty a já.“

Opřel se a zadíval se na ni. „Máš nějaký problém s tím, že se naše rodiny spojí?“

„Jasně že ne. Ale ty a já jsme..." ztichla, jak se zoufale snažila neporušit nedávný slib své sestře.

„Jsme co?“

Než byla nucená odpovědět, objevila se servírka. „Dám si skleničku bílého vína," řekla Daley.

Tristan se na mladou ženu usmál, a ta se na oplátku začervenala. „Pro mě jen dietní kolu," řekl. „A možná porci křidýlek s celerem.“ Nesměle se podíval na Daley. „Neměl jsem čas na oběd.“

Když číšnice odešla, Daley se zamračila. „Dietní kolu? Vážně?“

Pokrčil rameny. „Dobírám antibiotika. Později večer si možná dám skleničku, ale doktor mi doporučil, abych byl střdmý.“

„Ty jsi nemocný?“

„Nakazil jsem se lymfskou boreliózou. Naštěstí jsme to zachytili včas. Jsem v pohodě.“ Povolil si vázanku a stáhl ji dolů z límce. „Dneska ráno jsem si musel dát kufr do auta, abych sem mohl přijet rovnou po práci. Ale pojďme se vrátit k tobě, Daley. Myslím, žeš říkala, že ty a já jsme..."

„Cizí lidé," doplnila pevně. „Jen okrajově spojení sňatkem. Není mezi námi vůbec žádné spojení.“

„Lhářko.“ Doprovodil to slovo úsměvem, aby nevyznělo tak tvrdě. Ale když jí položil prsty na ruku, z jeho pohledu probleskla vášeň. „Mezi námi dvěma je spojení hned od prvního dne. To nemůžeš popřít.“

Přinutila se od něj neodtáhnout, aby nedala najevo, jak je z jeho nenuceného dotyku rozechvělá. „Nevycházíme spolu," řekla. „Jsme jako olej a voda. To bych ne-definovala jako *spojení*.“

Sklouzl jí palcem na zápěstí, aby cítil její tep. „Možná vidíme věci každý jinak.“

„Možná.“ Když ji pustil, namlouvala si, že není zklamaná.

Dorazilo jejich pití a Daley do sebe lehkovážně obrátila půlku skleničky. Jíst kuřecí křidýlka před někým, jako je Tristan, by si netroufla, aby nebyla celá upatlaná, a tak sáhla po řapíku celeru, namočila ho do rančerského dresinku a doufala, že tahle malá svačinka přebije účinek alkoholu.

Tristan obral dvě křidýlka a otřel si prsty. Dlouhé, mužné prsty, které nejspíš přesně věděly, jak potěšit ženu.

Bože, tohle byl špatný nápad.

„Daley...“ Poprvé vypadal nejistě.

„Co?“

Pokrčil rameny. „Nelanařil jsem žádného z tvých klientů, přísahám. To bych ti nikdy neudělal. Ale občas nějaký člověk nebo podnik hledá konvenční reklamu. To, co děláš, je impozantní, ale tvůj styl možná není pro každého.“

„Tabby řekla něco podobného,“ zamumlala Daley.

„Asi jste se proti mně spikli.“

Zacukaly mu rty. „Spikli?“

„Jsi chytrý chlap. Jsem si jistá, že to slovo znáš.“

Pomalů zavrtěl hlavou. „Tvou sestru hluboce obdivuju, ale rozhodně se spolu nepaktujeme proti tobě. Jsem jí jen vděčný, protože díky ní je můj vážný bratr hrozně šťastný.“

Daley se zamračila. „Ty obdivuješ Tabby?“

„Jasně že jo. Je úžasná. Ty s tím nesouhlasíš?“

„Ano. Ale měla jsem dojem, že si myslíš, že jsou moc mladí, aby se vzali.“

„Neznáš mě dost dobře, abys mohla dělat takové závěry.“

„Promiň. Máš pravdu,“ zamumlala.

„Možná jsi to ty, kdo si myslí, že šestadvacet je málo,“ dodal, naklonil typickým způsobem hlavu a zmírnil ostří svých slov dalším úsměvem.

„Jsem o šest let starší, Tristane. A přísahám, že si nepamatuju, že bych někdy byla tak nevinně šťastná jako ti dva. Mám z nich obrovskou radost. Nechápej mě špatně.“

„Ale?“

Pokrčila rameny. „Ale je udivující, když nějaký muž nebo žena najde dokonalý protějšek. Tím spíš dlouhodobý vztah.“

„Netipoval jsem tě na cynika.“

„Nejsem cynik,“ řekla. Dopila víno a zapřemýšlela, jak brzy bude moci odejít, aniž by způsobila scénu. Chtěla ze sebe setrást Tristanův upřený pohled, který jako by toho viděl až příliš mnoho.

„Proč mám pocit, že šestadvacetiletá Daley zažila nějakou nepříjemnou zkušenost?“ zeptal se.

Když se mu dokázala podívat do očí, už v nich nebyla ani špetka humoru, jen laskavý soucit, ze kterého se jí chtělo bezdůvodně brečet.

Stáhlo se jí hrdlo. „Bylo mi čtyřadvacet a s muži jsem neměla žádné zkušenosti. Už je to dávno. Poučila jsem se.“

„Jak ses poučila?“ Mezi obočím se mu objevila vráska.

„Měla bych jít,“ řekla. „Díky za pití.“

Když vstala, Tristan se taky postavil. „Nechtěl jsem být vlezlý, Daley. Je mi líto, že jsem tě rozrušil,“ dodal.

Povedlo se jí vyloudit sarkastický úsměv. „To nic nebylo. Už jsi mi udělal mnohem horší věci. Uvidíme se na zkoušce. A přísahám, že budu *přátelská*.“

Tristan nechal Daley Martinovou odejít z baru samotnou, i když to bylo proti všem jeho instinktům. Pro jednu strhla své obvyklé ochranné hradby a mluvila s ním, jako by byl víc než jen protivník. Pokud měl být upřímný, sám byl trochu nesvůj, když se dozvěděl, že se John hodlá oženit s Tabby. Ne proto, že by měl nějaké pochybnosti o nově zasnoubeném páru. Ale bylo mu jasné, že se v budoucnu nebude moci vyhnout Daley.

Krom svatby ho časem čekaly křtiny a svátky a taky školní vystoupení a sportovní akce. Do toho všeho se hodlal plně zapojovat v roli strýčka. Jenže jak to měl udělat, a přitom neprozradit pravdu? A tou bylo, že ho Daley Martinová mimořádně přitahovala. Byl si dost jistý, že ona to cítí taky. Ale byla natolik naivní, aby si myslela, že to pnutí mezi nimi je nenávisť? Možná ano.

A nejspíš to tak bylo dobře. Mít milostný románec se sestrou své švagrové by nepřineslo nic než problémy. Což znamenalo, že musel zvládnout tenhle víkend, aniž by udělal nějakou pitomost. Ještě se ani neubytoval, když uviděl Daley, která okamžitě získala veškerou jeho pozornost.

V duchu si povzdychl a zamířil do haly. Rozhodl se, že najde svůj pokoj a vyřídí pár e-mailů. Zkouška a večere ho budou stát všechnu sebekontrolu. Byl ženichův družba a Daley hlavní družička. Celý večer budou muset být spolu, nemluvě o zítřku. Byl čas sebrat veškeré odhodlání. A možná kouknout na zápas Braves.

Rád si o sobě myslel, že je chytrý chlap. Ale jak došlo na Daley Martinovou, cítil se spíš jako hormony zmítaný puberták.

Daley zauvažovala, že by mohla předstírat pokažený žaludek, aby se vyhnula zkoušce a večeri. Klidně ji tam mohl zastoupit někdo jiný. Nebyla to raketová věda. Ale když si představila, jak by byla Tabby zklamaná, rozmyslela si to.

Byla její čestnou družičkou. Tahle role je v ženském světě skoro posvátná. A navíc byla Tabby její *sestra*. Daley si pořád pamatovala ten den, kdy její rodiče přinesli z porodnice domů novorozené miminko a ona se do něj okamžitě zamilovala.

Dalších deset let byla pravou rukou své matky. Nic jí nebylo zatěžko, nic nebrala jako povinnost. Svou mladší sestru milovala a moc ráda se starala o malou holčičku, která za ní chodila jako stín. Občas mezi nimi došlo

k nějaké hádce, ale většinou si byly tak blízké, jak jen si sestry mohou být.

Takže i když bylo těžké si to přiznat, neměla na vybranou. Musela to skousnout a nasadit usměvavou tvář... bez ohledu na Tristana.

Koneckonců jak zlé by to mohlo být? Bude muset nacvičit, jak přijme jeho rámě a půjde s ním uličkou. Jakmile budou vepředu, rozdělí je ženich a nevěsta. Pak, když skončí obřad, se Daley bude muset *znovu* dotknout paže hlavního družby.

Tohle zvládne.

A kromě toho tam bude nejméně dalších dvacet lidí. Takže se bude usmívat a bude milá, i kdyby ji to mělo zabít.

Na zadním trávníku hotelu stály připravené dva dlouhé bílé stany na oslavu. Tabby a John se rozhodli pozvat na tenhle víkend jen nejbližší rodinu a přátele. Pak, až se vrátí ze svatební cesty do Polynésie, uspořádají větší, noblesnější hostinu.

Daley se téhle volbě nijak nedivila. Svatby byly stresující i za těch nejlepších okolností. Díky tomu, že tahle bude záměrně malá, by celý víkend mohl být intimnější a významnější.

Bohužel ale tohle uspořádání taky znamenalo, že hlavní družba s družičkou spolu budou muset trávit víc času.

Ale na tom nesejde, poručila si. Tristana Hamiltona dokážu zvládnout. *A zvládnu ho.*

Po krátké sprše zkontrolovala šaty, které si dovezla na zkoušku a večeri. Tabby oboje viděla a schválila. První byly sázkou na jistotu: pouzdrové bez rukávů v tyrkysové barvě, které měly korálkovou výšivku ve stejném odstínu kolem výstřihu a dolního lemu. Jako blondýnce se světlou pletí jí tahle barva lichotila.

Oblékla si je, zadívala se na sebe do zrcadla a protáhla obličej. Šaty byly hezké, ale nic ohromujícího. Z nějakého důvodu měla pocit, jako by Tristanovi Hamiltonovi

něco potřebovala dokázat. Třeba skutečnost, že ho nepotřebuje, stejně jako jeho prestižní reklamní agenturu.

Když vklouzla do druhých šatů, žaludek se jí nepříjemně zhoupl. Hluboký výstřih jí odhaloval plná nadra víc, než si pamatovala. Tabby byla štíhlá, tmavovlasá a víc po tátovi. Daley zdědila po matce postavu se štědřejšími křivkami, které teď její světle růžové šaty zdůrazňovaly. Úzká ramínka nechávala holá ramena, což se bude v horkém květnovém počasí hodit. Pas byl úzký, a pak se rozšiřoval do načechrané sukně, která jí končila dobrých patnáct centimetrů nad koleny.

Byly to šaty, které vyžadovaly sebedůvěru.

Ten den, kdy vpadla do Tristanovy kanceláře, se pěkně shodila. Vzpomínku na zlostnou tirádu, co na něj tehdy vychrlila, by nejradši vymazala z paměti. Chtěla, aby ji bral vážně jako podnikatelku. Jestli nelhal v tom, že se jí nesnažil přetáhnout klienty, pak by ji třeba jako vedlejší efekt mohl začít doporučovat těm zákazníkům, kteří *chtěli* budovat svou značku víc ve stylu jednadvacátého století.

Někdo zaklepal na dveře pokoje, Daley se podívala kukátkem a uviděla svou sestru. Prudce otevřela dveře. „Co se děje?“ zeptala se poplašeně.

Tabby se pobaveně usmála. „Nemůže se nevěsta přijít podívat za svou hlavní družičkou?“

V těch slovech ale zazněl napjatý podtón. „Jsi v pohodě?“

„Jo,“ odpověděla Tabby a začala přecházet sem a tam. „Je normální, že nevyšiluju?“

Daley vyprskla smíchy. „To jako vážně? Ty vyšiluješ, protože nevyšiluješ?“

Její sestra se usadila na okraj postele. „Já vím. Jsem hloupá. Jde jenom o to, že všechno běží skvěle. Jsem šťastná a nadšená, že si budu brát Johna. Asi mi to všechno připadá až moc hezké, aby to byla pravda.“

„Zlato, zasloužíš si každý kousíček štěstí. A všechno je v pořádku. Svatba je připravená. Máš tu svou rodinu. Nic se nestane.“

„Pokud se do sebe nepustíte vy s Tristanem.“

„Slibuju, že ne. Jestli to musíš vědět, tak jsme si spolu dali drink v hotelovém baru a dohodli jsme se, že na sebe budeme milí.“

Tabby vykulila oči. „To bych chtěla vidět.“

„Vážně o nic nešlo. On mě pozval. Já řekla ano. Chovali jsme se civilizovaně.“

„Proč ho nemáš ráda, Daley? Přece vážně nevěříš, že vede nějakou kampaň, aby tě zničil. Nebo jo?“

Vážně tomu věří? Možná už ani ne. A možná, že její antipatie byla spíš obrana proti tomu, jak se v jeho přítomnosti cítí. Celá rozechvělá. Jako by se mělo něco stát. Něco *sexuálního*. „Možná jsem v minulosti jednala přehnaně,“ řekla. „Není to žádný padouch. Ale stejně je mi proti srsti. Je arogantní a má moc velkou sebedůvěru.“

„Něco takového jako přehnaně velká sebedůvěra vážně existuje?“ zeptala se Tabby. „Tristan přece nemůže za to, že je bohatý a krásný a vede si skvěle v tom, co dělá. Já ho mám ráda. Johna naprosto miluje, takže tohle s ním mám společné. A nikdy se ke mně nechoval jinak, než mile a vstřícně,“ dodala.

Daley cítila, jak se jí stáhlo hrdlo. „To jsem ráda. Jejich rodina má štěstí, že do ní budeš patřit.“

„Třeba si Tristan taky někoho najde.“

„Jsem překvapená, že už se to nestalo,“ řekla Daley. „Atlanta je sice velké město, ale zásoba nezadaných mužů není nekonečná.“

„John říká, že je Tristan workoholik, a že je moc vybíravý, pokud jde o ženy.“

„Tomu workoholikovi bych věřila, ale není náhodou John jako ten spálený hrnec, co pomlouvá konvici, že je černá?“

Tabby se rozzářila. „John už pochopil, že se v tomhle mýlil. Dřív byl jako jeho starší brácha, ale už má jiné priority.“

„Jako tebe?“ zazubila se Daley.

„Jsem moc skromná, abych se tím chlubila,“ řekla